ΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟ ΠΛΑΤΑΝΑΚΙ

Τὸ Πλατανάκι σήμερα, σὲ σύγκρισι μὲ τὸ προπολεμικὸ τοιοῦτο, εἶναι σὲ ἕνα κάποιο σημεῖο αὐτὸ ποὺ δίνει μιὰ ἐλπίδα καὶ σὲ γεμίζει με χαρὰ ἐνῶ σὲ κάνει νὰ τὸ σέβεσαι μὲ τὴν ἀγάπη ποὺ σοῦ δείχνει. Ὁμως ἡ δύναμη ἀκόμα κι ἀκόμα ἀκουνιᾶ τοὺς κολλούς. Ἔτσι τὸ χωριὸ αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ διοικητικὰ σήμερα αὐτοτελὴ κοινότητα ἀλλὰ ὑπάγεται στὴν κοινότητα τοῦ Μορκιοῦ. Ἀντιμετωπίζει λοιπὸν ἕνα σορὸ ζητήματα μὲ ἕνα μάτια, ἕνα χέρια καὶ ἐνδιαφέροντα. Γιὰ μᾶς δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία πὼς θὰ πρέπει νὰ ἀποτελέση σκαλὶ μας ἡ ἑνίσχυσι τῆς κίνησης γιὰ τὴ γίνη τὸ Πλατανάκι ξεχωριστὴ κοινότητα. Ἀπὸ θὰ πρέπει νὰ τὸ ἀποχρεθοῦμε καὶ νὰ τὸ κατορθώσουμε. Φτάνει νὰ θέλουμε. Σὲ συνέχεια μάλιστα δεθεωνόν πὼς στὸ Πλατανάκι δὲν θὰ παρουσιοσθῆ τὸ φαινόμενο ποὺ παρουσιάστηκε, εὐτυχῶς μόνο στοὺ κηρεῖλόν σε ἄλλο συνοικισμὸ πατριωτῶν μας, νὰ ἔχουν πρόσδο ἄνθρωπο μὴ Μορκηνολιθισιανό. Μάλιστα, ξένο πρόεδρ γιατὶ δὲν συμφωνοῦσαν νὰ ἐκλέξουν πατριώτη ἀνάμεσά τους. Δὲν σοβαρὸ αὐτὸ γιατὶ εἶναι φοβερὸ ἀν θιγεῖ νὸ ἀσφαλεῖ ἡ φαμίλια μὲ τὰ κουρασμένα σώματα, μέσα στὸ ἴδιο δωμάτιο μὲ τὶς μπάλλες τὰ κανὰ καὶ ἀνανεκὴ γὸ φαμίλια κοὺ ξεχνοῦν τὰ κακοψύλλια.

Τελευταῖα ἔγιναν δύματα πρὸς τὴν δενδροκαλλιέργεια. Φαίνεται δὲ πὼς πᾶμε καλὰ καὶ ἡ ἐπιτυχία νὸ ἐνὸς θὰ γίνῃ παράδειγμα γιὰ τὰ ὑθήματα ποὺ ἄλλοι. Τὸ Μακρηνολίθι ἀκόμα δὲν ἀφίνει κομμὶ ἀμφιβολία γιὰ τὴν δύναμη τῆς θέλησης γιὰ πρόοδο καὶ προκοπή.

Σταρὰκι καὶ κάμποσα δσπρια γίνονται ἀλλὰ τὰ περιβόλια καὶ δέντρα εἶναι ὁ σκοπὸ ὁ σημερινός.

Πέρα ἄλγα ἀρόματα ἀπὸ τὸ χωριὸ ἕνας ἐπιχειρηματίας τουρισταγουγὸς ὁ ἀπολὸς δίδει δυο χρόνοι τὰ κάμποσα κομάτια. Γιὰ τὰ ἀποτέλεσμαὰ τῆς ἐργασίας, τὴν ἀπόδοση καὶ τὴν ποιότητα τῆς δουλειᾶς δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία. Ἀκόμα θέλουμε ὅμως τίποτε περισσότερο ἀν αὐτὸ θὰ ἐπιθυμοῦσαμε ἀπὸ κάποιον ἀνεκθύνο τοῦ χωριοῦ νὰ μᾶ δοψυε ὁ,τι σχετικὸ γιὰ τὶς ὅρες ἐργασίας καὶ γιὰ τὶς ἀπαδοχὲς τῶν ἐργαζομένων στὴν ἐπιχείρηση. Τὸ ὅτι ὁσοιὰ ὁ ἐπιχειρηματιας δὲιλάβε τὸ χωριὸ γιὰ τὴ ἐγκαιαιστήση τοῦ τουριστικοῦ του εἶναι κάτι ὁ σοβαρὸ καὶ τὸ ὠφέλιμο καὶ αὐτὸ εὐτὸ τὸ τελευταῖο θέλουμε νὰ ἐξακριβώσουμε. "Οσον ἀφορᾶ τοὺς ἀνοὺς, τὸ ἀδιαιχῶρητο εἶναι ἡ σκληρὴ πρὸγματικότητα γιὰ τὸ Πλατανάκι. Δὲν χωρεῖον οἱ νέοι ποὺ ὑγεία νόμων δὲν εἶναι καὶ λίγοι. «Ἐὰ δαζκαναμα μας ἡ Θὸς ἀ μᾶς, τὰ χαρίνῃ εἰνιν κιμπρὸ. Φαμιλια μὲ πεντε Ἰσαμ ρκτὸ παιδιὰ εἶναι κάτι τὸ συνειδησμένο. Ἀποτέλεσμα κάθε σπίτι νὰ ἔχῃ ἑνὸν-ὸυὸ γιὰ σπουτσιὴ σὲν Πειραιᾶ, στὴν Ἀθήνα ἢ σὸ ἐξωτερικὸ.

Αὐτὰ μὲ λίγα λόγια γιὰ τὸ σημερινὸ Πλατανάκι μὰ πρὸν τελειώσω σὰ πῶ ὀὺὸ λόγια ἀκόμη: Τἀαχρὸν ἐκεὶ δυὸ μεγαμᾶ. Κιὰὸς ὑπάρχον. Μρσωπικὰ ὅμως αιστάνομαι ἀσκημα ὅταν φρίσκομαι σ' ἕνα ἀν' αὐτὰ καὶ περνὰ ἀν' ὄξω ὁ μαγαζάτορας τοῦ ἀλλου. Ἐκεῖνος ἢ κάνει πως δὲν ὀλέπει ἢ κυτάζει μὲ κορτὲς ματιὲς χωρὶς νὰ λέῃ ὀτιὰ καλημέρα. Ἢ ὁν κάνει ἔτσι; Κιαθένας θελει νὰ κάνῃ ἠζιρο καὶ νὰ κερδιση περισσότερα. Ἀλλὰ ἔτσι δὲν εἶναι καλὰ. Οἱ προσπάθειες τῶν κατασηματαχῶν ἄς στεφαοσυν σὸ κιὸς θὰ κάνουν ἄλο ξεχωρὶς τὰ κακοψύλλια.

Τελειοτὰ ἢ τρόπο τὰ ξέρουν τὴν δενδροκαλλιέργεια. Φαίνεται δὲ πὼς πᾶμε καλὰ καὶ ἡ ἐπιτυχία νὸ ἐνὸς θὰ γίνῃ παράδειγμα γιὰ τὰ ὑθήματα ποὺ ἄλλοι. Τὸ Μακρηνολίθι ἀκόμα δὲν ἀφίνει κομμὶ ἀμφιβολία γιὰ τὴν δύναμη τῆς θέλησης γιὰ πρόοδο καὶ προκοπή.

Σταρὰκι καὶ κάμποσα δσπρια γίνονται ἀλλὰ τὰ περιβόλια καὶ δέντρα εἶναι ὁ σκοπὸ ὁ σημερινός.

Πέρα ἄλγα ἀρόματα ἀπὸ τὸ χωριὸ ἕνας ἐπιχειρηματίας τουριστογυοῦγὸ ὁ ἀπολὸς δίδει δυο χρόνοι τὰ κάμποσα κομάτια. Γιὰ τὰ ἀποτέλεσμαὰ τῆς ἐργασίας, τὴν ἀπόδοση καὶ τὴν ποιότητα τῆς δουλειᾶς δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία. Ἀκόμα θέλουμε ὅμως τίποτε περισσότερο ἀν αὐτὸ θὰ ἐπιθυμοῦσαμε ἀπὸ κάποιον ἀνεθθνο τοῦ χωριοῦ νὰ μᾶ δοψυε ὁ,τι σχετικὸ γιὰ τὶς ὅρες ἐργασίας καὶ γιὰ τὶς ἀπαδοχὲς τῶν ἐργαζομένων στὴν ἐπιχείρηση. Τὸ ὅτι ὁσοιὰ ὁ ἐπιχειρηματιας δὲιλάβε τὸ χωριὸ γιὰ τὴ ἐγκαιαιστήση τοῦ τουριστογυοῦγὸ του εἶναι κάτι τὸ σοβαρὸ καὶ τὸ ὠφέλιμο καὶ αὐτὸ εὐτὸ τὸ τελευταῖο θελουμε νὰ ἐξακριβώσουμε. "Οσον ἀφορᾶ τοὺς ἀνοὺς, τὸ ἀδιαιχῶρητο εἶναι ἡ σκληρὴ πρὸγματικότητα γιὰ τὸ Πλατανάκι. Δὲν χωρεῖον οἱ νέοι ποὺ ὑγεία νόμων δὲν εἶναι καὶ λίγοι. «Ἐὰ δαζκαναμα μας ἡ Θὸς ἀ μᾶς, τὰ χαρίνῃ εἰνιν κιμπρὸ. Φαμιλια μὲ πεντε Ἰσαμ ρκτὸ παιδιὰ εἶναι κάτι τὸ συνειδησμένο. Ἀποτέλεσμα κάθε σπίτι νὰ ἔχῃ ἑνὸν-ὸυὸ γιὰ σπουτσιὴ σὲν Πειραιᾶ, στὴν Ἀθήνα ἢ σὸ ἐξωτερικὸ.

Αὐτὰ μὲ λίγα λόγια γιὰ τὸ σημερινὸ Πλατανάκι μὰ πρὸν τελειώσω σὰ πῶ ὀὺὸ λόγια ἀκόμη: Τἀαχρὸν ἐκεὶ δυὸ μεγαμᾶ. Κιαὸς ὑπάρχον. Μρσωπικὰ ὅμως αιστάνομαι ἀσκημα ὅταν φρίσκομαι σ' ἕνα ἀν' αὐτὰ καὶ περνὰ ἀν' ὄξω ὁ μαγαζάτορας τοῦ ἀλλου. Ἐκεῖνος ἢ κάνει πως δὲν ὀλέπει ἢ κυτάζει μὲ κορτὲς ματιὲς χωρὶς νὰ λέῃ ὀτιὰ καλημέρα. Ἢ ὁν κάνει ἔτσι; Κιαθένας θελει νὰ κάνῃ ἠζιρο καὶ νὰ κερδιση περισσότερα. Ἀλλὰ ἔτσι δὲν εἶναι καλὰ. Οἱ προσπάθειες τῶν κατασηματαχῶν ἄς στεφαοσυν σὸ κιὸς θὰ κάνουν ἄλο ξεχωρὶς τὰ κακοψύλλια.

Τὸ ὅτι ὁσοιὰ ὁ ἐπιχειρηματιας δὲιλάβε τὸ χωριὸ γιὰ τὴ ἐγκαιαιστήση τοῦ τουριστογυοῦγὸ του εἶναι κάτι τὸ σοβαρὸ καὶ τὸ ὠφέλιμο καὶ αὐτὸ εὐτὸ τὸ τελευταῖο θελουμε νὰ ἐξακριβώσουμε. "Οσον ἀφορᾶ τοὺς ἀνοὺς, τὸ ἀδιαιχῶρητο εἶναι ἡ σκληρὴ πρὸγματικότητα γιὰ τὸ Πλατανάκι. Δὲν χωρεῖον οἱ νέοι ποὺ ὑγεία νόμων δὲν εἶναι καὶ λίγοι. «Ἐὰ δαζκαναμα μας ἡ Θὸς ἀ μᾶς, τὰ χαρίνῃ εἰνιν κιμπρὸ. Φαμιλια μὲ πεντε Ἰσαμ ρκτὸ παιδιὰ εἶναι κάτι τὸ συνειδησμένο. Ἀποτέλεσμα κάθε σπίτι νὰ ἔχῃ ἑνὸν-ὸυὸ γιὰ σπουτσιὴ σὲν Πειραιᾶ, στὴν Ἀθήνα ἢ σὸ ἐξωτερικὸ.

Τώρα πάνω στὰ προσόντα τοῦ τόπου. Τὸ δασικὸ εἶναι ὁ κατνός. Εἶναι περιτὸ ἐδὼ νὰ ποῦμε τίποτα σχετικὰ. Ἀκολουθοῦν καὶ οἱ πατρῶτες μας τὴ μοῖρα τους ἀπὸ τὴν κοπινὴ πολιτικὴ ποὺ σὰν εκαπινιᾶν γίνεται κατνὸς ἐκαὶ σὺτε τόπος ἐκεῖ». Ἔνα κακέτο τσιγάρα, μιὰ δκὰ κανὸ. Μόνο ὅπους ἔζησε σὲ κατνὸ παρεγκυνιὰ μέρος ἐνοιαστ ἢν ἀξία μιᾶς ὀκᾶς κατνοῦ. Παρὰ πάτα οἱ φιλοτεφοῦδοι κάτοικοι τοῦ χωριοῦ κατάφεραν νὰ τακτοποιήσουν μιὰ ἀποθήκη ἄπου τοιοθετοῦν τὰ κατνά τους μέχρι νὰ μπῆ τὸ πούλθθιόν. Ἢ ὁν σοβαρὸ αὐτὸ γιατὶ εἶναι φοβερὸ ἀν θιγεῖιν νὸ κοψιᾶται ἡ φαμίλια μὲ τὰ κουρασμένα σώματα, μέσα στὸ ἴδιο δωμάτιο μὲ τὶς μπάλλες τὰ κανὰ καὶ ἀνανεκὴ γὸ φαμιλιὰ κοὺ ξεχνοῦν τὰ κακοψύλλια.

Τελευταῖα ἔγιναν δύματα πρὸς τὴν δενδροκαλλιέργεια. Φαίνεται δὲ πὼς πᾶμε καλὰ καὶ ἡ ἐπιτυχία νὸ ἐνὸς θὰ γίνῃ παράδειγμα γιὰ τὰ ὑθήματα ποὺ ἄλλοι. Τὸ Μακρηνολίθι ἀκόμα δὲν ἀφίνει κομμὶ ἀμφιβολία γιὰ τὴν δύναμη τῆς θέλησης γιὰ πρόοδο καὶ προκοπή.

Σταρὰκι καὶ κάμποσα δσπρια γίνονται ἀλλὰ τὰ περιβόλια καὶ δέντρα εἶναι ὁ σκοπὸ ὁ σημερινός.

Πέρα ἄλγα ἀρόματα ἀπὸ τὸ χωριὸ ἕνας ἐπιχειρηματίας τουριστογυοῦγὸ ὁ ἀπολὸς δίδει δυο χρόνοι τὰ κάμποσα κομάτια. Γιὰ τὰ ἀποτέλεσμαὰ τῆς ἐργασίας, τὴν ἀπόδοση καὶ τὴν ποιότητα τῆς δουλειᾶς δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία. Ἀκόμα θέλουμε ὅμως τίποτε περισσότερο ἀν αὐτὸ θὰ ἐπιθυμοῦσαμε ἀπὸ κάποιον ἀνεθθνο τοῦ χωριοῦ νὰ μᾶ δοψυε ὁ,τι σχετικὸ γιὰ τὶς ὅρες ἐργασίας καὶ γιὰ τὶς ἀπαδοχὲς τῶν ἐργαζομένων στὴν ἐπιχείρηση. Τὸ ὅτι ὁσοιὰ ὁ ἐπιχειρηματιας δὲιλάβε τὸ χωριὸ γιὰ τὴ ἐγκαιαιστήση τοῦ τουριστογυοῦγὸ του εἶναι κάτι τὸ σοβαρὸ καὶ τὸ ὠφέλιμο καὶ αὐτὸ εὐτὸ τὸ τελευταῖο θελουμε νὰ ἐξακριβώσουμε. "Οσον ἀφορᾶ τοὺς ἀνοὺς, τὸ ἀδιαιχῶρητο εἶναι ἡ σκληρὴ πρὸγματικότητα γιὰ τὸ Πλατανάκι. Δὲν χωρεῖον οἱ νέοι ποὺ ὑγεία νόμων δὲν εἶναι καὶ λίγοι. «Ἐὰ δαζκαναμα μας ἡ Θὸς ἀ μᾶς, τὰ χαρίνῃ εἰνιν κιμπρὸ. Φαμιλια μὲ πεντε Ἰσαμ ρκτὸ παιδιὰ εἶναι κάτι τὸ συνειδησμένο. Ἀποτέλεσμα κάθε σπίτι νὰ ἔχῃ ἑνὸν-ὸυὸ γιὰ σπουτσιὴ σὲν Πειραιᾶ, στὴν Ἀθήνα ἢ σὸ ἐξωτερικὸ.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ Γ.

ΟΧΙ ΕΔΕΝ ΓΡΑΦΩ ΤΙΠΟΤΑ...

Συνέχεια ἐκ τῆς 2ας σελίδος

ἡ ἐξιστόρησι ἑνὸς τόσου σοβαροῦ γεγονότος.

"Ενα ἀπὸ τὰ πολλὰ προσόντα ποὺ ἔχει ὁ «Λιβισιανὸς» εἶναι, ὅτι θυμᾶται, τόσο μάλιστα, ποὺ σκέφθηκα νὰ... τὸν ρωτήσω μήπως τὰ ξέρει ἀκόμα. Ἀλλὰ δὲν πτῆρε μέρος στὴν ἐξορία. Βρισκόταν τότε στὴν Ἀθήνα. Εὐτυχῶς!

"Ετσι πάει κ' αὐτή μου ἡ ἀπόφασις.

Μὲ τὸ «πάει κ' αὐτὸ» ὅμως δὲν ἐξοφλῶ ἐγὼ τὴν ὑπόχεση ποὺ ἔδωσα, δηλαδὴ νὰ γράψω.

Πόσο δύσκολο πράγμα εἶναι νὰ γράψῃς κατὰ παραγγελίαν καὶ γιὰ εἰδικὰ θέματα, τώρα μόλις τὸ κατάλαβα.

Καλὰ καὶ οἱ ἄλλοι τότε πῶς γράφουν;

Μόλις ἔκαμα αὐτὴ τὴν σκέψη, βρῆκα τὴν ἀδυναμίαν μου μὲ τὴν ἀπάντησι ποὺ μοῦ δόθηκε, δηλαδή, πὼς δοσι γράφουν γιὰ τὰ Λιβίδι καὶ τὴν Μάκρη καὶ τοὺς Μακρολιθισιανοὺς εἶναι γιατί, ἀπὸ δῶ καὶ πολλὰ χρόνια πρὶν ἐπεδόθηαν στὴν συγκέντρωσι ὑλων τῶν στοιχεῖων καὶ μὲ αὐστηρότατον ἔλεγχον καὶ ἐπιλογὴν ἐδημιούργησαν μιὰ μελέτη, τὴν ἀκρίβειαν τῆς ὁποίας ἐπεβεβαίωσαν μὲ διασταύρωσιν πληροφοριῶν.

"Ετσι λοιπὸν τὰ ξέρουν ἄρτστα καὶ γράφοντας γ' αὐτὰ ποὺ ξέρουν, τὰ γράφουν χωρὶς φόβον καὶ χωρίς... λάθος.

Πρέπει λοιπὸν νὰ γράψω κι' ἐγώ, νὰ κατατιασθῶ μ' ἐκεῖνα ποὺ ξέρω καὶ θυμᾶμαι βλ. μὲ γεγονότα πρόσφατα.

Κουτὸς δὲν εἶσαι καϋμένε Νίκο;

Ἀνατρέχεις στὰ παλιὰ ποὺ δὲν τὰ θυμάσαι καλὰ ἢ δὲν τὰ ξέρεις.

Γιατί δὲν κατατιάνεσαι μὲ τὰ πρόσφατα, ποὺ τὰ ζήσαμε χτές;

Καὶ ποιὰ εἶναι αὐτά; Νὰ ἀμέσως τὸ θέμα!

Ἐοὺ κύριε, ποὺ βάλθηκες νὰ γράψης σώνει καὶ καλά, ὑπῆρξες ἀπὸ τὰ ἱδρυτικὰ μέλη τοῦ Συλλόγου μας ὁ «ΓΛΑΥΚΟΣ» καὶ ἤσουνα ὁ Γεν. Γραμματεὺς, τόσο στὴν Προσωρινὴ Διοικοῦσα Ἐπιτροπή, ὅσο καὶ στὸ πρῶτο Διοικητικὸ Συμβούλιο, ποὺ ἐξελέγη ἀπὸ τὴν πρώτη Γεν. Συνέλευση τῶν Πατριωτῶν μας.

"Ἐχεις λοιπὸν νὰ μᾶς πῆς ἕνα σωρὸ γεγονότα, ποὺ κάθε ἄλλο παρὰ εὐχάριστα εἶναι, σχετίζονται καὶ ἀφοροῦν ὡρισμένα πρόσωπα ποὺ θᾶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ἀναφέρω; Τότε τί γίνεται; Δὲν θέλεις νὰ μοῦ πῶς;

—Νὰ βρῆκε τώρα κι' αὐτὸς ἀφορμὴ νά... κάμῃ πολιτική. Καὶ θ' ἀρχίσουμε τὶς προκλήσεις καὶ ἀντεκλήσεις καὶ τότε... βράσε ρίζι.

"Η «πολιτικὴ» τότε θὰ πάρῃ τεράστιες διαστάσεις καὶ ποὺ ξέρεις μπορεῖ νὰ δξυνθοῦν καὶ νὰ φθάσουν σὲ ἀδιέξοδο οἱ σχέσεις ...Ρωσίας—Ἀμερικῆς.

Θὰ τολμήσης λοιπόν, Κύριε; Μά εἶναι μόνον αὐτό;

Μιλώντας γιὰ τὶς σχέσεις καὶ ὑπογρεώσεις τοῦ Συλλόγου μὲ τοὺς πατρίωτές μας καὶ τὰνάπαλιν δὲν δὲν πρέπει νὰ καυτηριάσω τὴν Ἐλλειψιν συλλογικοῦ πνεύματος ποὺ μᾶς χαρακτηρίζει ὅλους μας;

Καὶ ποῦ νομίζουν — ἐδῶ θὰ τὸ πῶ γιατὶ ξέρω ὅτι οἱ πατρίωτες μας δὲν θὰ θυμάσουν, ἀφοῦ ἡ ἀγάπη μου γι' αὐτοὺς εἶναι γνωσὴ καὶ δοκιμασμένη — ὅτι δὲν ἔχουν καμμιὰ ὑποχρέωση ἀπέναντί τους;

"Ἐτσι εἶναι δυστυχῶς.

Οἱ πατρώτες μας νομίζουν ὅτι τὰ μὲ τὸ νὰ ἐκλέξουν τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Συλλόγου πάει ξεπλήρωσαν ὅλες τοὺς τὶς ὑποχρεώσεις κι' ἀπὸ δῶ καὶ πέρα πειὰ ὑπεύθυνο εἶναι μόνο τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον, ἔστω καὶ ἂν αὐτοὶ δὲν δίδουν οὔτε τὴν μηνὶ ἕνα τὰν συνδρομήν, λίαν ἀπαραίτητη γιὰ τὰ σταθῆ τὸ Σωματεῖον.

Τί νὰ κάμω λοιπόν; Νὰ προρχρήσω; Νὰ τὰ γράψω ;...

Κι ἀν παραγνωρίσουν τὴν ἀδιηθὶ πλευρά, ἀκόμα καὶ τὴν γνωστή μου ἀγάπη γι' αὐτοὺς καὶ ποὺν ὅτι τάχα ἐγὼ βρῆκα ἀφορμὴ γιὰ νὰ τοὺς τὰ ψάλλω ;

Καλὰ καὶ γιὰ ποιὸ θέμα τότε θὰ γράψω ;

Βρὲ τί μοῦκαμες «Λιβισιανέ». Βρὲ τί μπελὰ μοῦδαλες στὸ κεφάλι μου !

"Α! πά-πά-πτὰ τ' ἀπεφάσισα δὲν γράφω τίποτα!

Κι' αὐτό, ἴσως θὰ εἶχε τὸ καλύτερο ποὺ ἔχω νὰ κάμω!

Ν. Γ. ΤΖΙΖΗΣ

ΤΙΜΗ ΕΙΣ ΤΟ ΖΕΥΓΟΣ ΜΕΡΛΙΕ

Ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν ἀπενεμήθη ὁ Νέον Ἔτος ἀργυροῦν μετάλλιον εἰς τὸ ζεύγος Ὀκταδίου καὶ Μέλπως Μερλιέ. «Καὶ εἰς μὲν τὸν φιλαλληνικὸν κ. Ὀκταδίου Μερλιὲ διὰ τὰς εὐγενεῖς προπαθείας καὶ τὰ ἀγαθὰ ἔργα τὰ ὁποῖα ἐπιτέλεσεν ὑπὲρ τοῦ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ ὡς διεθνοῦς τοῦ ἑβδ Γοαλλικοῦ Ἰνστιτούτου.

Εἰς δὲ τὴν ὑπέροχον Ἑλληνίδα σύζυγον αὐτοῦ κ. Μέλπω Μερλιὲ Διευθύνουσαν τοῦ Κέντρου Μικρασιατικῶν Σπουδῶν, διὰ τὴν ὁλοθὴ ἐθνικὴν ἐργασίαν τὴν ὁποίαν ἐπιτέλεσε καὶ ἐπιτελεῖ εἰς τὸ ἐν Λόγῳ Κέντρον προς περίσωσιν τῶν παραδόσεων τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Μ. Ἀσίας, Ἔργον πολύτιμον διὰ τὴν ἱστορικὴν μνήμην τοῦ Ἔθνους μας».

Ἡ ἐφημερὶς μας θεωρεῖ τὴν τιμὴν αὐτὴν ὡς μίαν δικαίαν ἐπιβράβευσιν τοῦ ἔργου καὶ τῶν δύο τιμηθέντων διὰ τὴν καλλιέργειαν ἑνὸς ἐνιαίου πνεύματος πολιτισμοῦ εἰς τὸν τόπον μας. Ἰδιαιτέρας μᾶς συνκίνησεν ἡ τιμὴ πρὸς τὴν κ. Μέλπω Μερλιὲ διὰ τὸ πολύτιμον ἔργον της διὰ τὴν ἰσορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἑλληνισμοῦ μέσα στὸ ὁπτίον συμπερλαμβάνεται καὶ ἡ ἔκδοσις τοῦ διθλίου τῆς κ. Καλλιόπης Μουσαίου — Μπουγιούκου τὸν «Παρομιῶν» τοῦ τόπου μας.

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Τὴν Πέμπτην 11 Δεκεμβρίου τοῦ χρόνου ποὺ τέλειωσε, ὁ «Γλαυκὸς» ἔδωσε τὴν εὐκαιρίαν σὲ ὅσα ἀπὸ τὰ μέλη του μποροῦσαν, νὰ μαξευτοῦν στὸ κέντρο «Ὁ Πετεῖνος» (γωνία Ὑμηττοῦ - Φωκίωνος κοντὰ στὸ Πικρατεῖ). Μὲ τὶς ἐκδηλώσεις αὐτὲς ἐρχονται; σὲ ἐπαφὴ τὰ μέλη τοῦ συλλόγου μας καὶ προσέχονται οἱ σχέσεις καὶ ὁ σύνδεσμος ἀνάμεσα τους.

Ἡ συγκέντρωση ἀρχισε γύρω στὶς 8½ τὸ δράδυ καὶ κράτησε ὡς πέρα ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, μέσα σὲ πολὺ κέφι. Τὸν χορὸ ἀνοιξε ὁ πρόεδρος κ. Κοσπερὲς μὲ τὸν χορὸ Δίσο Ἀλγόνων Κεωργαλίζιον. Ἑπμειώνω πὼς ὁ κ. Κοφτερὸς τὸ δράδυ ἐκεῖνο ἀπεεδίχθη «ἔλεον κοφτερὸν» ἀν κρίνουμε ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ τῶν χορῶν ποὺ καὶ ἀπὸ τὶς ἀνάμες τοὺς. Παράγορο ἡ ἀπογοητευτικὸ γιὰ τοὺς νέους;

Τὰ ἐκαρατζιάνια δούλευαν καὶ χορεύτηκε ἡ σοῦστα ἡ Μακρηνολιθισιανή καὶ ἡ θειὰ μας ἡ Κωνσταντίνα τὸς δὲν θὰ πάῃ νὰ πῆ γιαγιὰ γιὰ ξίλα παρὰ τὸ ὑπερέμφαρ τῆς ἰδιοσυγκρασίας της.

Ἀπὸ τὴν πρωχθεστὴ καὶ ἐν γένει καθὲ συγκέντρωσὴ μας ἔγαλεν τὸν ἔξοχον πολὺ Λνγόπουρο τοῦ τρὶὸ ἐς μας ἀπ' ὅσους νομίζουμε. Ἀλλὸς μιὰ, ἄλλος περισσότερος φορὲς ἐνοιασε τὴν ἀνάγκη νὰ ρωτήσῃ τὸν κόσμο γιὰ τὴ ὁποία ὑφιστὰ γιὰ τὸ κοινὸ μέλεσε ἐκεῖνος τὴ ποιὸς εἶναι ὁ ἄλλος.

Ἡ παρουσία τοῦ κ. Μιχ. Σαράφη ἀνάμεσα μας μᾶς προξένησε ἰδιαίτερη χαρὰ καθὼς καὶ πολλὰν ἄλλον ἄνα μὲ ρωτοῦν μας ποὺ περιποιοῦν τιμὴ στὸν τόπο τῆς καταγωγῆς μας.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ Γ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΝ ΓΙΑΝΝΑΡΑΝ, Ρόδον. — Ἐλάδομεν τὴν ἐπιστολὴν καὶ τὴν ἐπιταγὴν δὶὰ τὴν συνδρομὴν σας καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς τόσον δὶ' αὐτὰς ὅσον καὶ δὶὰ τὰς εὐχὰς σας. Δι' ἰδιαιτέρας ἐπιστολὴς ἀποστέλλομεν τὴν ἀπόδειξιν.

ΜΙΧΑΛΗΝ ΚΑΜΠΟΥΡΗΝ. — Ἐλάδομεν τὴν κάρταν σας καὶ τὰς εὐχὰς σας καὶ εὐχαριστοῦμεν θερμῶς ἐπὶ τῇ ἐπιτυχίᾳ σας. Δι' ἰδιαιτέρας ἐπιστολὴς ἀποστέλλομεν τὴν ἀπόδειξιν.

ΠΩς εἶναι λοιπὸν δυνατὸν νὰ θεωρηθῆ ἕνα τέτοιο ζήτημα ὅπως εἶναι ἡ διατήρησις εἰς τὴν μνήμην καὶ τὴν συνείδησιν τῶν μελλουσῶν ἑλληνικῶν γενεῶν τῆς Ἱστορίας καὶ Λαογραφίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀνατολῆς, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ, ἀπὸ τὸ λυκαυγὲς τῆς μακραίωνος Ἱστορικῆς ἀνελίξεως τοῦ ἔθνους μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, τὸ ἕνα σκέλος τοῦ ὅλου Ἐθνικοῦ κορμοῦ, ὡς μία παρουσιᾶζει διασκορπιζομένου τοῦ Ἱστορικοῦ ὁλικοῦ μέσα εἰς τὰ διάφορα μουσεῖα, ἔνθα ἡ προσοχὴ τοῦ παρατηρητοῦ θὰ εἶναι παραχυσμένη καὶ ἡ ἔρευνα δύσκολος;

"Οθεν λόγοι: Ἐθνικοί, Ἱστορικοί, καλλιτεχνικοὶ τουριστικοί, καὶ ἄλλοι ἐπιβάλλουν τὴν ἄμεσον ἵδρυσιν τοῦ Μουσείου τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀνατολῆς. Διὰ τὴν πραγματοποίησιν δὲ τοῦ σκοποῦ τούτου, ἐπιβάλλεται ἡ ἐπείγουσα κινητοποίησις ὅλων ὁμοῦ τῶν ἐπιζώντων πνευματικῶν δυνάμεων τῆς Ἀνατολῆς, ἀλλὰ τῶν λοιπῶν πνευματικῶν δυνάμεων τοῦ Ἕνους. Ἡ ἵδρυσις πάραυτα Συνομοσπονδίας ἀλλων τῶν ἐκ Μικρᾶς Ἀσίας, Πόντου καὶ Θράκης Σωματείων παρελήλυθε μὲ τὴν προτεινομένην ὑπὸ τοῦ κ Λ. Παραρᾶ Ἵδρυσιν Ἐθνικῆς Ἑταιρίας, καὶ ἡ ἐνεργὸς συμπαράστασις τοῦ Κράτους καὶ τῶν ἀνωτάτων πνευματικῶν ἱδρυμάτων. Πρεπεῖ δὲ εἶναι πολὺ ἀργὰ δοθέντος ὅτι μετὰ μίαν εἰκοσαετίαν, οὐδεὶς ἐκ τῶν τότων ἐκείνων θὰ ἐπιζῆ, ὁπότε ἡ ἐργασία θὰ εἶναι πολὺ δυσκολωτέρα ἢν ὄχι ἀδύνατος.

Μ. Π. Χ"ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΠΡΟΣ ΤΗ ΚΑΙΣΑΡΕΙΑ

Συνέχεια ἐκ τῆς 2ας σελίδος

ρισε μιὰ προσευχή. Ὅλοι κατολάβασε καὶ ἀκολουθοῦσαμε τὸ παράδειγμά του σιωπηλὸ κοιτάζοντας στὰ μάτια ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, λὲς καὶ τὸ ἴδιο ἐρώτημα ἀπασχολοῦσε τὴ σκέψη μας κείνη τὴν ἱερὴ στιγμή.

Μετὰ τὴν προσευχὴ ὁ γέρος σηκώθηκε πάλιε τοῦ καὶ ἀπευθυνόντός μας ἕλους στὰ μάτια εἶπε :

«Παιδιά μου, σήμερα εἶναι παρομονὴ Χριστουγέννων!»

Ἡ φωνὴ του ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνησι, καὶ φάνηκε σὰν κάτι νὰ θυμίζεσε ἀνάμεσα στὰ δόντια του.

Ἡ ἀτμόσφαιρα ἄλλαξε σὲ κεῖνο τὸ χάνι τῆς Βηθλεὲμ καὶ τὸ καταφυγιό μας μὲς φάνηκε πὼ φιλόξενο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Ἕνα μοστήριο ἀτλοντίλαν ἐκεῖ μέσα κ' ὅλοι εἴχαν τὴν ἔκφρασι τοῦ πόνου. Ὅλοι φαινόμασταν νὰ σέρνοιμε πάνω μας τὸ ἴδιο φορτὶ καὶ ἡ ἴδια ἡ ψυχὴ τῆς γεννικῆς μας ψυχῆς. Ἔτσι πέρασε ἡ ἡμέρα μας μὲ ἔντονα συναισθήματα πίκρας, ἀναμειγμένης μὲ κάποια ἀμυδρὰ καὶ ἀνέκφραστη ἐλπίδα ἀφοῦ ἀφέσαμε μεγαλοπρεπῶς σταυρίδες καὶ κανένα ὀυὸ σκόρδα μὲ λίγο κρεμμυδόνι ψωμὶ γιὰ τὸ λιτὸ μας γεῦμα. Οἱ πολῆτὲς ἀναμνήσεις συνοστίζουν στὴ μνήμη μας καὶ δίγωνα σὲ ἀδαρμα.

Τὸ ἄλλο πρωὶ, ἀντὶ νὰ μᾶς ξυπνήσουν οἱ χαρμόσυνες Χριστουγεννάτικες κωμάνες μᾶς ξύπνησαν τὸ σύρλιαχτὸ τῶν Τσαντιμάδων ποὺ μᾶς κολοδσὲν νὰ μποῦμε στὴ γραμμὴ γιὰ ἀναχώρησι.

Σηκωθήκαμε ἀμέσως, ἀρχίσαμε νὰ μαξεύοιμε τὰ πράγματά μας, καὶ ψάχνοιμε γιὰ τὰ παπούτσια μας. Τί τρομερὸ τὰ παπούτσια δὲν θρισκόνταν πουθενά. Οἱ Τοῦρκοι γιὰ χριστουγεννάτικο δῶρο μᾶς τὰ εἶχαν κλέψει!

Ἡ ἀπελπισία μας ἤταν ἀνείπωτη.

Πῶς νὰ διασχίσοιμε τὸν σκαμπὶ-νὸ ἀπὸ τὸ πέρασμα τῶν δυδδι

ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ ΖΩΗ

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ...

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΑΙΣΑΡΕΙΑ

Ἦταν ἡ ἡμέρα τῶν Ταξιαρχῶν, τοῦ 1921. Μεσιμὰ χρόνια πρίν, τὸ Λιβίσι πανηγύριζε μιὰ ἀπὸ τὶς μεγάλες γιορτὲς τοῦ χρόνου, πρὸς τιμὴν τοῦ Ταξιάρχη Μιχαὴλ. Ἦταν ἡ Μπριάτικη, ἡ μεγάλη καλλιάμαρη μὲ τὶς ἐξαιρετικὲς τεχνῆς ἀγωνιφορίες, ἐκδήλωσα, ποὺ σήμερα εἶναι μισοκρεμισμένη, δείχνει τοῦ πολιτισμοῦ τῶν Τούρκων τὴς πνευματοῦς καὶ αἰσθησιοῦς των στάθης.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἤστερα ἀπὸ μιὰ ἀρκετὰ ἐλπιδοφόρα γιὰ τὴν ἑπλοὶ λειτερειὰ καὶ τὴν ἀνάταση τοῦ Μαμμαμμέμου Βασιλιᾶ, ἡ συμφορὰ εἶχε σκεπάσει ὅλα τὰ σπίτια καὶ μόνον τὰ μ.ἔχρι 15 χρόνων παιδιὰ ἀσοῦνταν ἔξω στοὺς δρόμους.

Τὴν ἴδια ἡμέρα ἔκανε, καὶ ἡ δικιά μου γιαγιὰ.Δὲν αἰσθάνομαι ὄμως νὰ ἐχω αὐτὸ τὸ μικρὸ δικαίωμα τῆς λίγης γιὰ σὴν ἤλικιὰ μου ἀτελειτῆς ἀπόλαυσης, καὶ ξενοιασιᾶς. Νἔνω μέσα στὸ σπίτι, ὄχι γιὰ νὰ δεχθὶ τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους ποὺ θὰ μοῦ ποῦν τὰ χρόνια πολλὰ, ἀλλὰ ἀὸ ἀντίδραση καὶ μόνον πρὸς τὸ ἀωρὸ πένθος ποὺ σκέπασε τὴν παιδικὴ ψυχή μου γιὰ τὴν τραγικὴ σφαγὴ τῆς μάνας μου τὸν χρόνο ποὺ πέρασε, ἐκεῖν λίγα χρόνια ἐχε χαθῆ ὁ πατέρας μου).

Ἡ μάμη μου κατησμένη στὴ γωνιὰ τοῦ τζακιοῦ ποὺ δὲν ἄναδε, πολὺ θυθίζοντας στοχασμοὺς τῆς, πότε ἀγομυριαλογιόντων κ' ἐλιωνε γιὰ τὸν θάλασ χωὶὶ τῆς κόρης τῆς.

Κατὰ τὴ μεσημέρι κ' κ' ἔρχονται δυὸ τρεῖς φίλοι καὶ συμμαθητές μου ὁ Γιάννης ὁ Σύλαιλης (ποὺ τὸν σκότωσαν κ' αὐτὸν μαζὶ μὲ τὸν πατέρα του λίγο ἀὸ ὕστερα), κ' ἔνα ἀὸ ἄλλο ποὺ ὁ χρόνος καὶ ἡ ἀηρμονία ἔσβυσε ἀὸ τὴν μνήμη μου ἐνεργὴ καὶ τὰ ὀνόματά τους.

Ἡ ἐπίσκεψὴ αὐτὴ μὲ τράβηξε λίγο ἀπὸ τοὺς στοχασμοὺς μου κ' ἤστερα ἀὸ μιὰ σύντομη συνομιλία σὶ μικρὸ φίλο, μοῦ φανέφανσαν πὸς εἶχαμε εἰδοποιηθῆ νὰ ἐσυμαστοῦμε.

Σὲ τρεῖς ἡμέρες θὰ πέρνανε τὸν ὄρεμο ἄπως καὶ οἱ μεγαλύτεροί μας πὸ πρῶτα, γιὰ τὸ ἄγνωστο.

Στὸ ἄκουσμα τῆς εἴδησης ἡ γοιὰ ἐνάχτηκε ἀὸ τὸν λήθαργό τὴς σὰν νὰ τῆς εἶχε δαγκώσῃ φίδι τὴν καρδιά. Σηκώθηκε ἀργιὰ, μὲ συνιψένα τὰ χεῖλη καὶ χωρὶς νὰ ὀνάθῃ τωμουσιά, ἄρχισε ν' ἀνοίγῃ τὰ ἐσυντούκια, νὰ ὀγέβῃ ἀὶτ εἶχε ἐπεὶ μεσα ἀὸ ὀοῦχα. Ἔβοιμασε ἕνα εἶδος γολοῦ ποὺ θὰ ἔδαζε τὰ ὀοῦχα μοῦ χωρὶς νὰ χάνῃ καμὶ τελειὶωνοτιας τὴν δουλειὰ τῆς, ἄρταζε τὰ καλύδια τῆς μάνας μου, ἔνα σεσινεπὶ κα κανένα ὀυὸ φλοιρὶὰ καὶ ἀγκοφασιανενιδκα ποὺ εἶχαν ἀὸμείνῃ (ἀὸὰ τὴν ἀφαίμαξῆ ποὺ μᾶς εἶχαν κάμει οἱ Τοὺρκοι μὲ τὰ ἀτέλιωα καὶ τοὺς ὑψοχφεστιοὺς ὀρόνους), μετάχτηκε ἔξω καὶ σὴγε νὰ τὰ ποιὴσῃ. Μὰ ποιὸς εἶχε διάθεση γιὰ ἀγορές; Ὁστόσο κατάφερε νὰ μοῦ ἐτοιμάσῃ καὶ τὸ χαρτσίλικ μου.

Μέσα σὲ τρεῖς μέρες τὰ πάντα ἦταν ἕτοιμα. Στὶς ὀόδεκα τοῦ μηνὸς ὀλα τὰ παιδιὰ ἀὸ δεκαεὶὶὶὸν ἕως δεκαπέντε χρονῶν ὀρεθήκαμε στὸν ὀρόμο γιὰ τὴ Μάκρη. Μιὰ ἀτέλειωτη νεκρικὴ ὀομπὴ εἶχε σχηματισθῆ κατὰ μῆκος τοῦ ὀρόμου.

Μετὰ ὀυὸ ὧρες φθάσαμε στὴν Μάκρη στὴν Πλατεῖα τοῦ Διοικητηρίου.

Ἐκεῖ μᾶς περίμεναν καὶ τὰ καὶιὰὶὰ τῆς Μάκρης. Οἱ Τοὺρκοι γράφοντ τὰ ὀνόματά μας, μᾶς μετροῦν, μᾶς ὀάζουν στὴ γραμμὴ καὶ ξεκινᾶμε γιὰ τὸ ἄγνωστο.

Ἡ σκιφὴ εἶναι σπαρακτικὴ, θρῆνοι, κοκετοὶ καὶ κλάμματα. Ἡ ἀτελιπσία εἶχε ἀπλώσει τὰ μαῦρα πέπλα τὴς καὶ εἶχε σκεπάσει ὅλους σὰν μακάβριο πουλί. Τὰ παιδιὰ κρέμονται ἀὸ τὸ λαμὸ τῶν μανάδων τους καὶ οἱ μανάδες δὲν θέλουν νὰ ξεχωρισοῦν ἀὸ τὰ παιδιὰ τους. Ὅμως ἡ ὥρα τοῦ χωρισμοῦ ἔρθοσε καὶ οἱ Τοὺρκοι συνοδοὶ μας ἀρχισαν κ' ὅλας νὰ διαωσαγαγοῦν.

Παιδομάζωμα! Τί φρικιὴ κ' ἀπάνθρωπη πράξη! Τὶ ἀπάνισα ἐπινόησι!

Σὲ ἀποιανᾶῆ ἐποχὴ ἐν ψυνεταιέεται, γιὰ ἀσωνοῆμάτες λόγο καὶ ἂν πράττεται, ἀπ' ὀποιοδήποτε καὶ ἂν ἐκτελεῖται.

Κάποτε τὰ ἀδικοῦν τὰ ἀεφεύουν καὶ ὁ ὀρόμος συνεχίζεται ἀδιάκοπος ὑπὸ τὸ χωρὶὶ σὲ χωρὶὶ καὶ ἀὸ πόλη σὲ πόλη. Ὕστερα ἀὸὶ μερικὲς ἡμέρες ἀχρίξει κ' ὅλας νὰ χωνίζει, καὶ ἀντιμετωπίζοιμε τοὺς πρώτους ἀναλύσις ἀὸὶ ψῆξῆ.

Βρισκόμαστε στὸν μεγάλο ὀρόμο ποὺ διασχίζει ὁλόκληρη τὴν Μ. Ἀσία ἀὸ ἀὸ ἄκρη σὲ ἄκρη, στὸν ἴδιο ὀρόμο ποὺ πρὶν ἀὸὶ χιλιάδες χρόνια εἶχε διασχίσει ὁ Μέγας τῶν Ἑθνῶν Ἀπόστολος Παῦλος κηρύττοντας τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

Κιάθας προχωνιόμε στὴν καρδιὰ τῆς Ἀνατολῆς ὀρίσοιμα τοὺς πρώτους τουχφώνονς χριστιανοὺς. Πηγαίνοιμε καὶ προσεευρόμαστε στὶς ἐστορικὲς ἐκκλησίες τους. Μᾶς δέχονται συγκινημένοι μὲ δάκρυα στὶ μάτια. Μὲ πόνο στὴν καρδιὰ μᾶς φιλοξενοῦν στὶ σπίτια τοὺ, μᾶς δίδουν τὴν καρδιὰ τοὺ, σὰν νὰ εἶμασταν ἀγαπημένα τοὺ πρόσωπα. Ἀνάθουν φωτιές, στεγνόνοιν τὰ ὀρεμιένα μας φοῦχα, μᾶς δίδουν καὶ κανένα ὀρεσὶὶ ὀρεσὶὶ φαὶ καὶ συνοδεύοιν κ' ἀὸὶ ἕνα παρηγορητιὸ λόγο, «Γιαὶβοῦμ» (ἀγαπούμε μου).

Ὅταν φεύγοιμε ἀὸὶ κοντά τοὺς ἐχοιμε τὴν ἐντύπωσὶ πὸς ἀρίονοιμε πάνω στὶς ὀιοκῆς μας. Ἀκαπάλιωνοι ἐθνικοὶ καὶ θρησκευτικοὶ δεσμοὶ πὸὶ ἑνώνετε τὴν Ρουμισσόνη! Ἡ ἐντύπωση γι' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ἦταν κάὸς ἀιοκελεὺσιαν τὶς πρῶτες χριστιανικὲς κοινότητες τῶν ἀποστολῶν χρόνων.

Ἡ παρείς μας συνεχίζεται ἀδιάκοπη λάνω στὰ ὀρσοέδια τῶν ὑψηλῶν δοντῶν τῆς Κεντρικῆς Μ. Ἀσίας, μέσα σὲ ἀδιάκοπες χιονοθύελλες καὶ ἀπερίγραστες κακοιυχίες ποὺ τὶς συνόδευε καὶ τὸ ἀνηλεὲς ξυλοκόπημα τῶν Τσιντιριμβάων στοὺς ἀνήμερους νὰ συναχίσουν τὶν ὀρόμο τῆς συμφορᾶς καὶ τῆς ἐξόντωσης. Ἕνα ὀρράδν κατάκοποι ὀυὸ ἢ πέντε καὶ ἀιροῦ ἀρίσαμε πίσω τὸ Ἐντίζ, τὸ Ἀκ Σεχίρ, τὸ Ἰκόνιο, τὸ Κόνια Κιαρμὰν τὸ Ἐργιὰ, τὴν Νίγδη, κα τόσες ἄλλες πόλεις καὶ χωριὰ καὶ φθάσαμε στὸ Ἰντζέσουλ, ποὺ θρισκόταν 15 — 20 χιλιόμετρα πὸ δὸὶ ἀὸὶ τὴν Καισάρεια.

Μείναμε σ' ἕνα χάνι. Ἡ τύχη μὲ ἔφερε μαζὶ μὲ μερικοὺς ἄλλους σ' ἕνα δωματάκι μὲ ξερὸ ξεστὸ χῶμα καὶ χωρισμένο ἀὸὶ τὰ ζῶα. Οἱ Τοὺρκοι μᾶς φάνηκαν πὸ φιλόξενοι ἀφοῦ μᾶς ἀρσαν ν' ἀνάψοιμε φωτιά. Ἡ διατυχὴ ἦταν νὰ ὀιοκράνοιμε σὲ κάὸιο τὸ χωριό.

Τὸ πρωὶ ξυπνήσαμε νωρὶς ἀὸὶ τὶς φωνὲς τῶν Τούρκων ποὺ ἤλθαν νὰ δώσουν φαὶ στὰ ζῶα. Ἕνα συναίσθημα κάποιας ἀνακούφισης ἀὸὶ ἀὸὶ τὴν ἀγρυπνία μᾶς κατέχει, ἴσως γιατὶ πλησιάζαμε στὴν Ἅγια πόλη, ἡ γεννέτεια τοῦ Μ. Βασιλείου, ὅπου ἐλπίζαμε, ἀὸὶ διαδόσεις, ὅτι θὰ ἦταν τὸ τέρμα τῆς ἐξορίας μας.

Ἀναστιωθήκαμε καὶ καθήσαμε στὰ γόνατά μας, κάνοιμε τὶν σταυρό μας, καὶ πότε μένοιμε σιωπηλοὶ, πότε μονολογούσαιμε. Τίποτε δὲν θρισκόταν γιὰ φαὶ. Ἕνας γέροντας σύντροφός μας ἔχασε τὸ χέρι του ὀαθιὰ στὰ φοῦχα του καὶ τρώλιβε ἕνα τετράδιο λαφιαιόνο καὶ ἄρχισε νὰ φιλλομοτριᾶῆ μὲ τὸ ἐνδιαφέρον λαξειωέσο στὸ πρόσωπό του.

Ξάφνου κράτησε τὴν ἀνανονὶ του καὶ τὰ μάτια του ἐιειναν καφρωμένα στὸ τεντεὶρ του. Ἔπεσε μὲ δυκολία στὰ γόνατά του, σύρασε τὸ δλέμμα του στὸν οὐρανό, καὶ ψιθύρωση γι' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ἦταν κάὸς ἀιοκελεὺσιαν τὶς πρῶτες χριστιανικὲς κοινότητες τῶν ἀποστολῶν χρόνων.

Ἡ παρείς μας συνεχίζεται ἀδιάκοπη λάνω στὰ ὀρσοέδια τῶν ὑψηλῶν δοντῶν τῆς Κεντρικῆς Μ. Ἀσίας, μέσα σὲ ἀδιάκοπες χιονοθύελλες καὶ ἀπερίγραστες κακοιυχίες ποὺ τὶς συνόδευε καὶ τὸ ἀνηλεὲς ξυλοκόπημα τῶν Τσιντιριμβάων στοὺς ἀνήμερους νὰ συναχίσουν τὶν ὀρόμο τῆς συμφορᾶς καὶ τῆς ἐξόντωσης. Ἕνα ὀρράδν κατάκοποι ὀυὸ ἢ πέντε καὶ ἀιροῦ ἀρίσαμε πίσω τὸ Ἐντίζ, τὸ Ἀκ Σεχίρ, τὸ Ἰκόνιο, τὸ Κόνια Κιαρμὰν τὸ Ἐργιὰ, τὴν Νίγδη, κα τόσες ἄλλες πόλεις καὶ χωριὰ καὶ φθάσαμε στὸ Ἰντζέσουλ, ποὺ θρισκόταν 15 — 20 χιλιόμετρα πὸ δὸὶ ἀὸὶ τὴν Καισάρεια.

Μείναμε σ' ἕνα χάνι. Ἡ τύχη μὲ ἔφερε μαζὶ μὲ μερικοὺς ἄλλους σ' ἕνα δωματάκι μὲ ξερὸ ξεστὸ χῶμα καὶ χωρισμένο ἀὸὶ τὰ ζῶα. Οἱ Τοὺρκοι μᾶς φάνηκαν πὸ φιλόξενοι ἀφοῦ μᾶς ἀρσαν ν' ἀνάψοιμε φωτιά. Ἡ διατυχὴ ἦταν νὰ διοκράνοιμε σὲ κάὸιο τὸ χωριό.

Τὸ πρωὶ ξυπνήσαμε νωρὶς ἀὸὶ τὶς φωνὲς τῶν Τούρκων ποὺ ἤλθαν νὰ δώσουν φαὶ στὰ ζῶα. Ἕνα συναίσθημα κάποιας ἀνακούφισης ἀὸὶ ἀὸὶ τὴν ἀγρυπνία μᾶς κατέχει, ἴσως γιατὶ πλησιάζαμε στὴν Ἅγια πόλη, ἡ γεννέτεια τοῦ Μ. Βασιλείου, ὅπου ἐλπίζαμε, ἀὸὶ διαδόσεις, ὅτι θὰ ἦταν τὸ τέρμα τῆς ἐξορίας μας.

Ἀναστιωθήκαμε καὶ καθήσαμε στὰ γόνατά μας, κάνοιμε τὶν σταυρό μας, καὶ πότε μένοιμε σιωπηλοὶ, πότε μονολογούσαιμε. Τίποτε δὲν θρισκόταν γιὰ φαὶ. Ἕνας γέροντας σύντροφός μας ἔχασε τὸ χέρι του ὀαθιὰ στὰ φοῦχα του καὶ τρώλιβε ἕνα τετράδιο λαφιαιόνο καὶ ἄρχισε νὰ φιλλομοτριᾶῆ μὲ τὸ ἐνδιαφέρον λαξειωέσο στὸ πρόσωπό του.

Ξάφνου κράτησε τὴν ἀνανονὶ του καὶ τὰ μάτια του ἐιειναν καφρωμένα στὸ τεντεὶρ του. Ἔπεσε μὲ δυκολία στὰ γόνατά του, σύρασε τὸ δλέμμα του στὸν οὐρανό, καὶ ψιθύρωσε:

—Δὲν γράφοις καὶ σὺ κάτι γιὰ τὴν ἐφημερίδα μας;

—Νὰ γράψω, λέω στὸ Ἀλιβισιανὸ ποὺ μοῦ τὸ ἐπρότεινε.

Καὶ ἐμὲν-μάνιν πῆρα χαρτὶ καὶ μολύβι καὶ στρώθηκα γιὰ νὰ γράψω.

Ἐδῶ ὅμως δὲν τἀβρισκα καὶ τόσο εὔκολα. Ἕνας λόγος εἶναι νὰ πῆς νὰ γράψῃς. Γιὰ ποιὸ πρᾶγμα ὅμως; Τὸ θέμα πρέπει νὰ εἶναι ὀλέπεις κάτι σχετικὸ μὲ τὸ Λιβίσι καὶ τὴν Μάκρη ἢ μὲ τὰ γεγονότα του.

Ἄρχισα νὰ σκέπτομαι γιὰ νὰ τὸ βρῶ.

Τὰ παιδικά μου χρόνια, λέγω, τάζησα στὸ Λιβίσι... Ὅσο καὶ νὰ στίβω τὸ μυαλό μου ὅμως δὲν μπορῶ νὰ θυμηθῶ καλὰ τίποτα ἀὸὶ τὰ σοβαρὰ γεγονότα ποὺ ἔγιναν τότε. Χρειάζεται ὀλέπεις λεπτομερῆς καὶ ἀκριβὴς ἱστόρησις τῶν γεγονότων, ὅσο τὸ δυνατὸ πραγματικὴ καὶ ἀληθινὴ γιατὶ αὐτὰ θὰ μείνουν καὶ θὰ ἀποτελέσουν τὸ ὀλικὸ γιὰ τὴν νεωτέραν ἱστορίαν τῆς πατρίδας μας. Ἔπτα πάλι νὰ προσταθήσω νὰ περιγράψω τὶς ὀμορφιὲς καὶ τὰ τοπεῖα τοῦ Λιβισιοῦ.

Ἐδῶ πὸς κ' αὐτὰ γιὰ μένα ἦταν πολὺ δύσκολο, γιατὶ κ' ἐδῶ χρειάζεται μιὰ πλήρης περιγραφή, ἐνῶ ἐγὼ διατηρῶ πολὺ μπερὸ δεμένες παραστάσεις καὶ ξεθωσιασμένες εἰκόνες, γιὰ ὅλα.

Σκέφθηκα λοιπόν, πὼς δὲν εἶναι δουλειὰ δική μου αὐτή. Ἀφησέ την νὰ τὴν κάμῃ κάποιος ἄλλος, εἶπα, κ' ἔτσι... νὰ τὰ μάθω κ' ἐγώ.

Μιὰ κατ' ἀποφάσισα ὅμως δὲν πρέπει νὰ ὑποχωρήσω. Θὰ γράψω λοιπὸν γιὰ τὴν δεύτερη ἐορία μας — τὴν μεγάλη τοῦ 1920 ὅπου πῆρα μέρος καὶ ἐγώ. Ἄρχισα νὰ γράφω, μὰ πολὺ γρήγορα σταμάτησα, γιατὶ δὲν ἤμουνα σὲ θέση νὰ καθορίσω τὰ μέρη — Πόλεις καὶ χωριὰ— ποὺ περνούσαμε ἢ ποὺ μένοιμε, ἔξω ἀὸὶ ὀρισμένα, ἀρκετὰ μέρη, ἀλλ' ὄχι ἱκανά, ὥστε νὰ θεωρηθῆ, ὅτι ἐνέχει κάποια πληροφόρησι

Συνέχεια εἰς τὴν 4η σελίδα

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Ι. ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΠΑΡ' ΑΡΕΙΩ ΠΑΓΩ
Γραφεῖον : Σταδίου 39 Οἰκία : Μπουμπουλίνας 4
Τηλ. 22.773 & 25.037 Τηλ. 616.153
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΠΑΤΡΙΩΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΧΡΥΣΑΦΙΝΗΣ

Μὲ μεγάλη μας λύπη ἐπληροφορήθημεν τὸν θάνατον τοῦ Νικολάου Γ. Χρυσαφίνη εἰς τὴν Κύπρον.

Ὁ Νικόλαος Γ. Χρυσαφίνης ἀπέβανε στὰς 10 Δεκεμβρίου εἰς ἡλικίαν 87 ἐτῶν, πατέρα τριῶν παιδιῶν καὶ πάππου πέντε ἐγγόνων καὶ ἐπτὰ δισεγγόνων, περιβαλλόμενος ἀπὸ τὴν ἀγάπην τῆς οἰκογενείας του καὶ τὴν ἐκτίμησιν καὶ σεβασμὸν τῆς νέας πατρίδος του, ὅπου κατέλιξ ὁ ἡφηλὸς βίος του.

Γενεννῆθη στὴν Μάκρη τὸ 1872. Εἰς ἡλικίαν 13 ἐτῶν, τὸ 1885, ἤλθε στὰς Ἀθήνας καὶ φοίτησε στὸ Βαρβάκειον Γυμνάσιον. Ἀπεφοίτησε ἀπὸ τὸ Βαρβάκειον μὲ βαθμὸν ἄριστα καὶ ἐπέστρεψε πάλι στὴ Μάκρη ὅπου ἐδίδαξε ἐπὶ 5 χρόνια.

Κατὰ τὸ 1893 ἤλθε πάλι στὰς Ἀθήνας καὶ ἐνεγράφη στὸ Ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον, τὸ ὁποῖον τὸ ἐδέχθη ἀὸ τὴν ἀνωγρεοῦν Διδάκτωρ. Ἀμέσως κατόπιν διορσθὴ καθηγητὴς στὸ Παγκύπριον Γυμνάσιον ὅπου καὶ ὑπηρέτησε ὡς τὸ 1900.

Ἀπὸ τὴν Κύπρο πῆγε στὸ Λονδίνο καὶ ἐφοίτησε εἰς τὴν Νομικὴν Σχολήν, ὕστερα δὲ ἀὸὶ τριετεῖς σπουδὰς ἤλθε πρὸς μεταξὺ τῶν συμφοιτητῶν του καὶ πῆρε Δίπλωμα Τιμῆς. Ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Κύπρο καὶ ἤρχισε νὰ δικηγορῆ.

Ἀγάπησε τὴν Κύπρο ὡς πραγματικὴ του πατρίδα. Ὑπηρέτησεν εἰς διάφορα ἀξιώματα τὴν Ἑλληνικὴ Γράμματα, ἰδίως ὡς Ἐκπαιδευτικὸς Σύμβουλος καὶ Σχολικὸς Ἔφορος. Ἔκαμε διαφόρους δωρεὰς καὶ εἰδικὰς εἰς τὸ Παγκύπριον Γυμνάσιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔφηρε καὶ νέαν δωρεὰν χιλίων λιρῶν διὰ τὴς διαθήκης του.

Ὑπῆρξε γραμματεὺς τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου καὶ πολλὰ χρόνια Πρύτανις καὶ Πρόεδρος αὐτοῦ. Ἐπίσης ἐχρημάτισε Πρόεδρος τοῦ Διακαστηρίου Γενικῶν Ἀποζημιώσεων.

Τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν εὐημερίαν τοῦ λαοῦ τὸ ἐδείξεν ὡς Πρόεδρος ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν τοῦ Κυπριακοῦ Γεωμεντρικοῦ καὶ ὡς Ἰδρυτικὸν μέλος τῆς Τραπέζης Κύπρου καὶ τῆς Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρίας Λευκωσίας.

Εἶναι ἀδύνατον ἡ πολυσχιδὴς δρᾶσις τοῦ Νικολάου Χρυσαφίνη νὰ ἀνιχνευθῆ στὰ στενὰ ὅρια τῆς ἐφημερίδος αὐτῆς. Γενικὰ ἤταν μὲ ἔξοχη διάνοια καὶ χαρακτὴρ ἐξαιρετικός, μὲ αἰσθήματα λεπτὰ καὶ ὑγιεῖς ἀρχάς. Ἐκλεκτὸς καθηγητὴς, ἀετικὸς νομομαθής, ἀκραιφνὴς πατριώτης, στοργικὸς οἰκογενειάρχης. Ἡ γνώμη του ἦτο πάντοτε σεβαστὴ καὶ οἱ συμβουλές του σοφές.

Ἡ Κύπρος τὸν ἐκηδεύσε μὲ ἐκείνες τὶς τιμὲς ποὺ τὸ ἀνῆκον γιὰ τὴν ἀγάπησε ἀὸὶ δεύτερη πατρίδα του. Προϊστομένου τοῦ Ἐθναρχεύοντος Μητροπολίτου Κιτίου καὶ ὅλου τοῦ κλήρου τῆς Λευκωσίας καὶ τῶν ἄλλων πόλεων, ἐκηδεύθη μέσα στὸ γενικὸ πένθος τοῦ Κυπριακοῦ Λαοῦ, ποὺ κατὰ χιλιάδας τὸν συνόδευσε ὡς τὴν τελευταία του κατοικίαν ἀμαξῆ μὲ ὅλους τοὺς ἐπισήμους ἀντιπροσώπους τῶν Ἀρχῶν. Τὸ Παγκόσμιον Γυμνάσιον καὶ ἡ Τράπεζα Κύπρου, οἱ Δικηγορικοὶ Σύλλογοι, οἱ Ἕλληνες Λειτουργοὶ Μέσης Ἐκπαιδεύσεως ὅρησαν τὴν ἐπάνω τὴν τοῦ.

Μαζὶ μὲ σπάνιον τιμὴ καὶ σεβασμὸ τοῦ τόπου ὅπου εἶδε τὸ φῶς, ὑπεφήφανοι ἐδιάτι εἶχαν ἕναν τέτοιον ἐξαιρετικὸν πατριώτην, πενθοῦν διὰ τὸν θάνατόν του.

Ρ.Β.

ΟΧΙ! ΔΕΝ ΓΡΑΦΩ ΤΙΠΟΤΑ...

—Νὰ γράψω, λέω στὸ Ἀλιβισιανὸ ποὺ μοῦ τὸ ἐπρότεινε.

Καὶ ἐμὲν-μάνιν πῆρα χαρτὶ καὶ μολύβι καὶ στρώθηκα γιὰ νὰ γράψω.

Ἐδῶ ὅμως δὲν τἀβρισκα καὶ τόσο εὔκολα. Ἕνας λόγος εἶναι νὰ πῆς νὰ γράψῃς. Γιὰ ποιὸ πρᾶγμα ὅμως; Τὸ θέμα πρέπει νὰ εἶναι ὀλέπεις κάτι σχετικὸ μὲ τὸ Λιβίσι καὶ τὴν Μάκρη ἢ μὲ τὰ γεγονότα του.

Ἄρχισα νὰ σκέπτομαι γιὰ νὰ τὸ βρῶ.

Τὰ παιδικά μου χρόνια, λέγω, τάζησα στὸ Λιβίσι... Ὅσο καὶ νὰ στίβω τὸ μυαλό μου ὅμως δὲν μπορῶ νὰ θυμηθῶ καλὰ τίποτα ἀὸὶ τὰ σοβαρὰ γεγονότα ποὺ ἔγιναν τότε. Χρειάζεται ὀλέπεις λεπτομερῆς καὶ ἀκριβὴς ἱστόρησις τῶν γεγονότων, ὅσο τὸ δυνατὸ πραγματικὴ καὶ ἀληθινὴ γιατὶ αὐτὰ θὰ μείνουν καὶ θὰ ἀποτελέσουν τὸ ὀλικὸ γιὰ τὴν νεωτέραν ἱστορίαν τῆς πατρίδας μας. Ἔπτα πάλι νὰ προσταθήσω νὰ περιγράψω τὶς ὀμορφιὲς καὶ τὰ τοπεῖα τοῦ Λιβισιοῦ.

Ἐδῶ πὸς κ' αὐτὰ γιὰ μένα ἦταν πολὺ δύσκολο, γιατὶ κ' ἐδῶ χρειάζεται μιὰ πλήρης περιγραφή, ἐνῶ ἐγὼ διατηρῶ πολὺ μπερὸ δεμένες παραστάσεις καὶ ξεθωσιασμένες εἰκόνες, γιὰ ὅλα.

Σκέφθηκα λοιπόν, πὼς δὲν εἶναι δουλειὰ δική μου αὐτή. Ἀφησέ την νὰ τὴν κάμῃ κάποιος ἄλλος, εἶπα, κ' ἔτσι... νὰ τὰ μάθω κ' ἐγώ.

Μιὰ κατ' ἀποφάσισα ὅμως δὲν πρέπει νὰ ὑποχωρήσω. Θὰ γράψω λοιπὸν γιὰ τὴν δεύτερη ἐορία μας — τὴν μεγάλη τοῦ 1920 ὅπου πῆρα μέρος καὶ ἐγώ. Ἄρχισα νὰ γράφω, μὰ πολὺ γρήγορα σταμάτησα, γιατὶ δὲν ἤμουνα σὲ θέση νὰ καθορίσω τὰ μέρη — Πόλεις καὶ χωριὰ— ποὺ περνούσαμε ἢ ποὺ μένοιμε, ἔξω ἀὸὶ ὀρισμένα, ἀρκετὰ μέρη, ἀλλ' ὄχι ἱκανά, ὥστε νὰ θεωρηθῆ, ὅτι ἐνέχει κάποια πληροφόρησι

Συνέχεια εἰς τὴν 4η σελίδα

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΠΕΝΘΗ

Ἀπέθανε καὶ ἐκηδεύθη ἡ συμπολίτις μας Αἰκατερίνη Πλάτωνος Μουσαίου. Τὰ πένθη της Μαρίκα, Σέρανο, Μιχαὴλ καὶ Ἐλευθέριον Μουσαίου, Ἰωάννην καὶ Βέραν Νάτσιου, Παῦλον καὶ Τούλαν Βαϊνδιρλῆ συλλυπούμεθα θερμῶς.

—Ἀπέθανε καὶ ἐκηδεύθη εἰς Κύπρον μετὰ ἐξαιρετικῶν τιμῶν ὁ πατριώτης μας Νικόλαος Γ. Χρυσαφίνης ἐγκαταστημένος ἀπὸ ἑτῶν ἐκεῖ. Εἰς τὴν οἰκογένειάν του δισεβιάζομεν καὶ διὰ τὸ ἐφημερίδος τὰ θερμά μας συλλυπητήρια.

Ἀπέθανε καὶ ἐκηδεύθη ὁ συμπολίτης μας Πέτρος Χατζησάββα Γαβάδας. Τὴν βαρυπενθοῦσαν σύζυγόν του Ἀλίκην Πέτρου Γαβάδα καὶ τὰ ἀδέλφια του Δέσποινα καὶ Ἀπόστολον Κοψίσιον, Μαρίαν καὶ Σίμον Σσσκᾶν, Βασίλειον καὶ Τζούλιαν Γαβάδα ὡς καὶ τοὺς λοιποὺς συγγενεῖς συλλυπούμεθα θερμά.

ΔΩΡΕΑΙ

Κάποτε τὰ ἀφιερώματα Μουσαίου καὶ ἀπὸ στεφάνου ὁ κ. Ἀντώνιος Γ. Τζιζῆς μᾶς ἀπέστειλεν δραχμὰς τετρακοσίας (400) ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τοῦ Συλλόγου «Ὁ Γλάυκος».

Οἱ πατριῶται μας Αἰδεσιμωτάτος Μιχαὴλ Πετρίδης, Ἀντώνιος Γ. Τζιζῆς, Κωνσταντῖνος Κοφτερός, Ἀντώνιος Γεωργαλίδης, Μιχαὴλ Χατζηκωνσταντίνου, Γεώργιος Παναγῆς προσέφερον ἀνὰ δραχμὰς ἑκατὸν ἑκαστος εἰς μνήμην Νικολάου Γ. Χρυσαφίνη ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τοῦ Συλλόγου «Ὁ ΓΛΑΥΚΟΣ».

ΣΑΤΥΡΙΚΟ ΛΕΞΙΚΟ

ΒΕΖΟΥΒΙΟΣ : Κόμμα 'Αρχῶν.

'Αρχίζει μὲ ἐντυφλοτικὲς λάμψεις γιὰ ζαλιστῆς, ἀμολάει μαῦρα σύννεφα γιὰ νὰ μὴ βλέπεις, καὶ ξερνάει λάβα γιὰ νὰ καταπλακωθῆς.

ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ: Ὁ μόνος πάνω ἀὸ τὸν τιμάρθμιο ποὺ ἐκπροσωπεῖ αὐτοὺς ποὺ βρίσκουνται ἀὸὶ κάτω.

ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΕΔΡΑ: Ἐδάλιον καὶ τηγανισμένον σὲ δίκη ποὺ βασταῖ συνήθως τέσσερα χρόνια.

ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΣ : Ἡ μοναδικὴ περίπτωσις ὅπου τὴν ἀρχὴ ἀδικῶν τὴν ἐπιστρέφει ὁ ἔνοχος.

ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΑΣΥΛΙΑ : Ἡ μονοθεκὴ περίπτωσις ὅπου τὴν ἀρεσὴ ἀμαρτιῶν τὴν πέρνες χωρὶς ὑηστεία.

ΒΟΥΛΗ : Μεγάλη ὁμὰς ἀλεξιπτωτιστῶν.

ΓΑΛΑ : Ἀποτέλεσμα μοιχείας γαλακτοφόρου ἀγελάδος μὲ νεοκουδολήτη.

ΓΑΜΟΣ : Μάχη μεταξὺ Μὴ ριαχίας καὶ Πατριοχῆς.

ΓΑΜΟΣ ΚΛΕΙΣΤΟΣ : Ὅταν τὸ φάσμα τῶν διοηπτῶν ἐξουδετερώνει τὸ ἄνειρο τῶν δόρων.

ΓΑΜΠΙΑ : Κίνημα γεωργικὸ Ταλιάνο.

ΓΕΡΑΣ: Βραδεῖα. Ἀναζητώντας τὸ γέρας φτάνεις στὸ γήρας. Ἀὸπόταν ἀνακαλύπτεις ὅτι τὸ γέρας ἦν τέρας.

ΓΛΕΝΤΙ : Πόδος κεφαλὴ ποὺ μένει συνῆθως ἀνικανοποίητος.

ΓΟΗΣ : Ἱδιοφυΐα τῆς φύσεως ὅπου ὁ ἐγκέφαλος ἐτάφη μεταξὺ τῶν δύο σκελῶν καὶ τὸ ἀνδρικὸ μόριο φύτρωσε κατακοῦ ἐλα.

ΓΡΙΦΟΙ : Φορολογικὰ Νομοσχέδια, Διπλωματικὰ Ἔγγραφα,